

már alszik, mire leteszik. Nem is veszi észre, hogy nagylányos ágyába fektetik; s azt sem, hogy a sarokban vigyázva áll őrt egy öreg mogorópálca...

Somogy, 2016/3.

Kálnay Adél

UTAZÓ

Viszi a szemem a világot
magával, s mindent egy
helyre gyűjt, oda, ahol
a képek majd szépen
összeérnek, s gömb lesz
belőlük, csillogó csoda.

Megvillannak benne a
sáros udvarok, a néma
kertek, s a lusta dáliák,
kering a falhoz támasztott,
ócska seprű, a rövid láncon
csaholó kutya, az árokparti
pipacsok, s a szélcibálta,
mindig bús akác.

Viszek, viszek mindent
magammal, nem tudom
elhagyni, letenni se,
még nem tudom, mindez
mire lesz jó, mire kell,
de szemem elkapta,
s nem engedi el soha.

Agyamba, lelkembe
égték a képek, mint
régii dagerrotípiák,
évek százai keveregnek,
lámpa körül zsongnak
így a tarka lepkék,
fel-felvillannak és
sistereregve enyésznek el.

Mióta is utazom, mióta!
 Közben egyre gyűlnek
 képeim, s néha azt hiszem,
 láttam már mindent,
 minden örömet és
 minden szenvedést.

Tudod, egyszer még
 Istent is láttam,
 apró lányka volt,
 rozszant ajtókeretnek
 dőlve álldogált,
 szurtos kis kezét
 nyújtotta ételért,
 s éjsötét szeme
 égetett, mint a tűz.

Tempevölgy, 2016/3.

Zalán Tibor

VÁZLATOK ÚTKÖZBEN

A szél az amfiteátrum
 felől fúj
 Meglapulnak sárga mélyükben
 az álmos tigrisek
 Füttyörészve ballagok
 vállamon frissen kovácsolt szigony
 bronz a vereslik
 Halált adok halált veszek érte

*

Útban a tenger felé
 Fáradt a reggel földig
 lecsüng az ég kimerült szárnya
 Még hatszáz kilométer odáig
 de már hallgatom
 hullám a hullámon mit zenél

*

Áznak a szobrok a téren
 Meleg könnyek peregnek
 az égből Istent bántás érte
 vagy csak rájött
 semmit sem ért már
 ebből az egészből ideleln

*

Országjáró busz kiszúrt
 kerékekkel Defektes ország

*

A virágáros lány
 fölívta az ereit
 Minden krizantém csupa